

ROBINSON ÉS A LUXUSPIKNIK

Amikor egy nagy utazási iroda tulajdonosa megkérdezte, szerintünk hol a legjobb nyaralni a világon, rögtön rávágtuk, hogy a Maldív-szigeteken. Elkerekedett szemekkel nézett ránk: „De hát mit lehet ott csinálni? Egy hét után tömény unalom.” Azoknak tehát, akiket vele együtt valamiért nem hoz lázba egy-egy apró sziget a türkiz tengeren, álljon itt egy friss, exkluzív programajánlat az Indiai-óceánról.

szerző: Cseke Eszter és S. Takács András

Családi körben – a cikk szerzői egy lakatlan szigeten az Indiai-óceánon

A maldív luxusturizmus meghonosítóinak szigetén járunk, a Soneva Fushin (a fushi szó divehi nyelven azt jelenti, sziget, a Soneva pedig a két tulajdonos, Sonu és Eva nevéből született). Az indiai-brit üzletember és az egykori svéd divatmodell több mint húsz éve nyitották meg magánszigetüket, ahol ma is csak 60 eldugott, rusztikus, fából épült villa várja a felső tízezret, akik Sonuék biztatására mind mezítláb járnak-kelnek a homokban, államelnököktől Hollywood A kategóriás fenegyerekeiig. A vendégek több mint fele visszajáró, és bár a többség a világvégi nyugalomért jön ide, Eváék néhány évvel ezelőtt előrukkoltak egy igazán különleges ajánlattal.

A tengerparton elköltött reggeli után odalép hozzánk Mafaaz, aki pozíciója szerint Mr. Friday, azaz Péntek. Minden villához tartozik ugyanis egy lakáj,

vagyis inkább személyi asszisztens, aki a nyaralás zökkenőmentes lebonyolításáért felel: becsekkolás, vacsoraasztalfoglalás, miegymás. Robinson Crusoe világnézetéről és a Péntek elnevezés politikai korrektségéről hosszasan vitatkozunk egy kultúrantropológus barátunkkal. Biztosan előfordul olyan vendég, aki képtelen megjegyezni egy maldív nevet, és inkább Mr. Fridaynek szólítja a vendéglátás minden csínját-bínját ismerő lakájt. Titkon mégis abban reménykedünk, hogy az idejáró, szofisztikált vendégkör már kicsit kínosnak találja a Mr. Friday koncepciót, és talán direkt figyel rá, hogy Defoe világából csak a lakatlan sziget romantikája éljen a fejében.

CSAK A LUXUS

Egy ilyen maldív-szigeteki köldöknéző diskurzust szakít félbe Mafaaz, és kéri, hogy kövessük. Egy motorcsónakhoz vezet, a mezítláb tébláboló kapitány mutatoujjával a korallzátony felé bök,

ahol még a homoknál is fehérebb hajó horgonyoz. A napfény megcsillan a feliraton: Soneva in Aqua. A fedélzetre lépve nem nagyon akarunk hinni a szemünknek. A két hálósobás luxusjacht minden elemében a sziget villáinak természetes alapanyagokból kreált luxusvilágát idézi, a fények elrendezésétől a falak bőrborításán át a legapróbb mozaikcsempéig minden ki van találva. Amikor azt hinnénk, bejártuk a lebegő Soneva-villát, a kapitány megnyom egy gombot az ágy mellett, a fapadló mozgásnak indul, és a hálósoba közepén egy süllyesztett jakuzzi jelenik meg. És még ez sem minden: az alja üvegből van, így bugyogás közben halakkal szemezhethünk.

A jachtot fél napra, például ebédre vagy naplementére is ki lehet bérelni, ez esetben kifut a nyílt tengerre, a háromfős személyzet friss szusit és sashimit szolgál fel, aztán a motorcsónakkal a legkülönbözőbb víz alatti világokat fedezhetjük fel, mi például focicsapattnyi teknősbékával találkozunk a korallok fölött snorkelözve.

HULLÁMMASSZÁZS

Hét-nyolc babacápát számolunk össze a lagúnában, mielőtt elkezdődik a jógaóra, de már a Four Seasons Kuda Huraa spaszigetén járunk. Tradicionális maldív hajóval, egy ügynevezett dhonival jutottunk át a resortból a spa mesterséges szigetére, amelyet csak azért építettek, hogy itt szépüljenek, jógázzanak, meditáljanak a vendégek. Nem is akárhogy. A jógi nyolcéves kora óta tanulja a jóga és az ájurvéda tudományát, ráadásul az utolsó tíz évben tette mindezt a Gangesz-parti Rishikésben, a Himalája lábánál, ahonnan a legnagyobb tudású mesterek kerülnek ki. Minden ászanához és légzőgyakorlathoz komoly elméleti háttérrel ad, ha nincs a vendég ellenére. Az óra

végére úgy érezzük, hogy csak miatta is érdemes lenne visszajönni ide, és egy pillanatra elfelejtjük, hogy odakinn, a jógapavilonon túl olyan valószerűtlenül türkiz a tenger, mintha az égiek retusálták volna. És még csak ezután következik a masszázs, ráadásul egy meleg vízzel töltött vízágyon, amin úgy ringat a terapeuta, hogy a hullámoktól nemsokára álomba szenderülünk.

Itt a gyerekek már hároméves kortól részt vehetnek a nekik kifejlesztett kezeléseken. A spában azt állítják, hogy nincs az a nyughatatlan ember – legyen ovis vagy nyugdíjas –, aki a vízágyon ne lazulna el és ne aludna egy jót. Ráadásul a jógi meditálni is tanítja a kicsiket, azt mondja, minél hamarabb tanuljuk meg kontrollálni az elménket, felnőttként annál könnyebben jutunk át az érzelmi hullámvölgyeken.

ÓPERENCIÁS DEKADENCIA

Ha nem kívánunk hullámszerű mozgásokat a hátunk alá, de a hullámtörés ritmikus zúgását megtartanánk a masszázs idejére aláfestésként, utána pedig ennénk is valami finomat, akkor irány a TAJ Exotica pavilonja. A resortszigettől pár száz méterre építették fel, cölöpökön áll, körülöleli az óceán, a horizonton a főváros, Male házai ágaskodnak. Ötpercenként elhúz egy motorcsónak, félóránként pedig egy repülőgép, ugyanis az indiai TAJ szigete épp a légi folyosó alatt húzódik. (Ennek mi ezúttal kifejezetten örülünk, ugyanis a másfél éves gyerekünket semmi sem izgatja fel jobban, mint a repülőgépek látványa és robaja, de ha valaki nem egy kifutópálya közvetlen szomszédságában képzelet el a paradicsomi nyaralást, akkor messzebb kell merészkednie.)

Ha a meditációs technikánkat tökélyre fejlesztettük, és a motorcsónakokat meg a repülőzajt is elfogadjuk az óceán hul-

UTAZÁSI TIPP

Ha reggel landol a járatunk Maléban, akár rögtön folytathatjuk utunkat hidroplánnal vagy hajóval a kiszemelt szigetre, de ha délután vagy este érkezünk, akkor az egész napi utazás után érdemes megpihenni a reptér közelében. Így nem sötétben érkezünk a resortba, és egy éjszakával kevesebbért is fizetünk. Ha nem akarunk csomagokkal áthajózni a fővárosba, a reptérszigeten az egyetlen értékelhető szálloda a Hulhule Island Hotel, amely meglepően kényelmes ágyakkal és bőséges reggelivel bocsájta útra a nyaralókat.

lámzása mellé, akkor két thai terapeuta vesz kezelésbe bennünket a pavilonban felállított mobil masszázssztyakon. Ez a *Love in the Ocean* nevű program, leginkább nászutas pároknak ajánlják. Az egyórás kezelés után hajó érkezik, amely visszavisz a resortba, de éppenséggel úszkálhatunk is, amíg a hotel személyzete a lebegő masszázsszalón helyén gyertyafényes vacsorát prezentál az előző nap kiválasztott menü alapján. Mire az első pohár francia pezsgő elpárolog, a nap szépen lassan lebukik az Indiai-óceán mögé, mi pedig egy mármár giccses képeslapban érezzük magunkat. A fogások között kifekszünk a pavilon szélére kifeszített hálóágyba, és a tejutat kémleljük. Épp teljesen belefledkeznénk a csillagos égbe, amikor elhúz felettünk egy Boeing.

ROBINSON-PIKNIK

Ahol biztosan teljesen egyedül lehetünk, hetedhét országra a civilizáció zajától, az a Six Senses Laamu piknikszigete. A resort kizárólag azért bérel a maldív kormánytól egy apró szigetet, hogy akik tényleg át akarják élni, vajon milyen lehet egy lakatlan szigeten, azokat ide száműzzék két kosár elemózsiaival – no meg egy mobiltelefonnal, hogy ha 5–6 óra után elég volt a Crusoe-életérzésből, akkor jöhessen a felmentőserg. A resortból 25 perces hajóút után érkezünk meg a szigetre. Körös-körül csak az óceán, a távolban talán egyetlen sziget kontúrja. Amikor kikötünk, ritkán hallott csend fogad, egy-egy vékonyka hullám simul el a hófehér homokon, a pálmafák sem rezdülnek, szélcsend van, a sziget körül tükörsima a türkiz színű víz. Meleg nap elé nézünk.

Észrevevesszük, hogy a sziget közepén civilizációs tisztás terül el: a mangrovét egy 10-szer 20 méteres sávban kivágták, közepén egy asztal és négy

szék, felette nádtető, oldalt WC-fülke, persze szintén fából, alig venni észre. A hajóból a kapitány és a matróz két hatalmas dobozt cipel a nádtető alá, az egyik mobilhűtő, a másik – még egy Mózes-kosárnál is nagyobb – piknikkosár. A lakatlan szigeten valószínűtlenül várakozó napágyakra törölközőket dobznak, az asztalra ezüst eszccájgból és lenszalvétából terítenek, beteszik a vízhatlan tokba a mobiltelefont, azal szép napot kívánnak, visszazállnak a hajóra, és eltűnnek a láthatáron. Magunk maradunk.

A hűtőben friss gyümölcslevek, bor, víz, saláták, hidegtálak, desszertek, ha esetleg megéheznénk. Az első órában furcsa a teljes egyedüllét és a tudat, hogy hosszú tengeri mérföldeken át nincs senki, csak az óceán. A második órában elengedjük magunkat, megkóstoljuk a finomságokat, és lehűtjük magunkat a tengerben. A korallzátony gyönyörű víz alatti kertet rejt, ahol élénk színű, szívós korallok pompáznak. A néhány éve még mindenütt természetes látvány ma már ritkaságszámba megy a Maldív-szigeteken az egyre sűrűbben érkező meleg áramlatok miatt, amelyek kifakítják a vízi világot, és elpusztítják a korallokat.

A szigetre visszaérve feltűnik a víz színének fokozatos változása: ahogy a déli órák után a nap nyugat felé kúszik és más szögből világítja meg az óceánt, ami eddig türkiz volt, lassan a kék és a rózsaszín keverékévé válik, végül összefolyik az ég színeivel, és egy szempillantás alatt eltűnik a horizont vonala. Most már olyan, mintha a lakatlan kis szigetünk az ég és a víz között lebegne, megérkezik az első kora esti szellő, és azt gondoljuk, hogy ha Robinson Crusoe valaha jól érezte magát Defoe romantikus regényében, akkor az egy ilyen pillanat lehetett. **mc**

FOTÓ: ON THE SPOT, TAJ EXOTICA MALDIVES, FOUR SEASONS KUDA HURAA, SIX SENSES LAAMU, SONEVA FUSHI